

les altres clàssiques

El vol de l'home ocell a les Agudes Escarlar al Montseny

El fenomen conegut com "espectre de Brooken", a la cresta de Castelletes

El massís del Montseny són les muntanyes de la meva infantesa. Als vessants del puig de Pi Novell, completament amagada pels avets i les alzines, hi ha una petita casa blanca amb el terrat de teules (un refugi, un sospir...). No hi arriba l'asfalt, ni la llum ni el gas. Tan sols l'aigua que recollim en una font propera. Fou en aquests paratges, cara a cara amb el Turó de l'Home, el Matagalls i la Calma, on vaig aprendre a mirar les muntanyes, a jugar amb els núvols, a trepitjar la neu i a sentir la veu del vent cantant enmig dels arbres.

Més tard, com a escalador, em vaig veure obligat a deixar en un segon terme aquestes muntanyes que són el meu bressol. El Montseny, la

muntanya de les ametistes, ha inspirat escriptors, poetes, excursionistes i naturalistes de totes les èpoques, però és un racó històricament ignorat pels escaladors. Per això, quan vaig veure una ressenya d'una via traçada a la paret est del puig de les Agudes, i després de recomanar-me-la un bon amic, no vaig dubtar-ho ni un moment: realitzar l'ascensió; si més no, seria una manera de saldar el que, personalment, considerava un deute pendent amb aquestes meves muntanyes.

En si, la paret est del puig de les Agudes és tot un conjunt caòtic de canals, arbres penjats, jardinetes multicolors i murs de pedra aïllats. A primera vista desencana. Podríem dir que les vies clàssiques són les línies més lògiques d'una paret, i a partir d'aquest embrió es comencen a traçar itineraris alternatius que ja no tindran la màgia de la primera línia. En el cas de la via El vol de l'home ocell les circumstàncies són inverses: no es tracta de la primera via de la paret, en realitat és una variant d'un itinerari obert els anys 70; però possiblement és la millor línia possible que es pot traçar en aquest vessant, amb panys d'escalada mantinguts, sobre una pedra molt especial i, malgrat que sembli sorprenent, amb poca herba. Començarem per un mur fissurat que duu a una mena de cresta. Seguint aquesta fins al final ens situarem al peu del que seria el tros de paret més homogeni; resten quatre bonics llargs de corda fins a la cresta de Castelletes.

Així doncs, us convido a fer un exercici que semblava exclòs d'a-

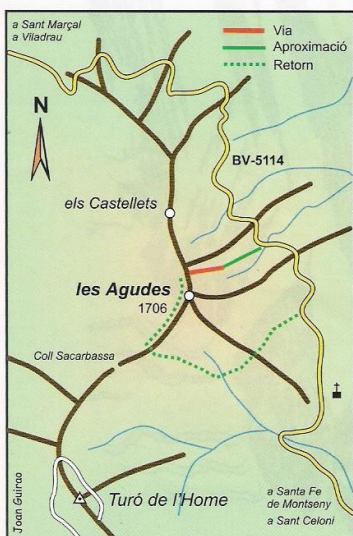
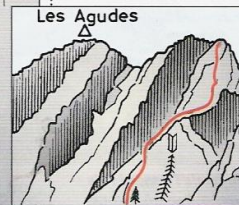
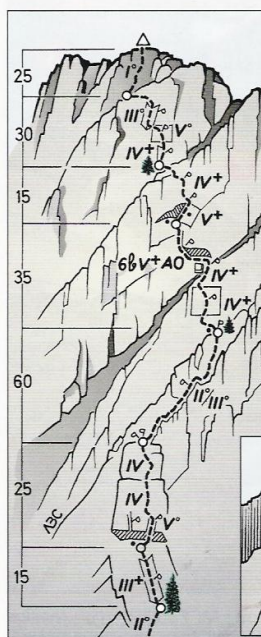
questes muntanyes; hem canviat els trabucs pels tascons, però veient les Guilleries a vol d'ocell ens sentirem hereus de Serrallonga. La millor època per anar-hi és la primavera. A l'hivern la roca sol estar freda i humida i no ens ha d'estranyar trobar racons nevats. A l'estiu l'escalfor es fa notar de valent i caldrà vigilar amb la concentració d'abelles, vespes i altres animalots de la família. A la tardor la riquesa

El darrer mur de la via: bona roca a la paret est del puig de les Agudes.

cromàtica del bosc mutant ens regularà el millor teló de fons possible. La roca, però, ja resultarà antipàtica al tacte per la seva fredor.

Pako Sánchez

FITXA TÈCNICA

Primera ascensió: J. Sallent, Q. Bretcha, T. Comerma i E. Sallent, abril de 1992.

Dificultat màxima: un pas de 6b optatiu (obligat V+ / A0) en 200 m.

Horari aproximat: 3 a 4 hores

Tipus de roca: gneis de bona qualitat, molt semblant al granit però menys adherent.

Material aconsellable: trobem espits i pitons als llocs clau. Cal dur tascons i *friends* variats.

Accés: des de Sant Celoni cal agafar la carretera que duu a Viladrau i aparcar el cotxe al km. 23,8, entre Santa Fe i Sant Marçal. El cap de setmana pot considerar-se com la carretera de muntanya més transitada del país.

Aproximació: a l'esmentat punt quilomètric neix una canal per on pujarem sense camí. La canal mor en una tartera que ens conduirà a les plaques grogues on comença la via (situada a la dreta de la tartera). Plaques a l'inici (uns 45 min).

Descens: continuar crestejant fins al cim. Des d'aquest, baixar al coll i agafar els camins del vessant esquerre, que ens duen a la carretera.

Època aconsellable: primavera i tardor

Bibliografia

- Secció "Vías nuevas" de la revista *Extrem*, núm. 73, novembre de 1995.
- ALFONSO, L. i BUXÓ, X. *Barcelona y alrededores, guía de escaladas*. Edició pròpia, 2000.